

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobkyně: **W. Q.**, nar. X., st. přísl. Čínská lidová republika, bytem Praha 9, Pod Harfou 966/35, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2013, č. j. MV-134406-3/SO/sen-2012,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 25. 10. 2012, č. j. OAM-1192-55/PP-2011, jímž byla žádost žalobkyně o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. zamítnuta a povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nebylo vydáno.

Žalobkyně nesouhlasí s důvody, pro které byla její žádost zamítnuta, tj. že bylo prokázáno, že se dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území dle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně považuje prvostupňové i napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a za vydané v rozporu se zjištěným skutkovým stavem.

Ačkoliv žalovaná spatřuje obcházení zákona za účelem legalizace pobytu žalobkyně na území ve skutečnosti, že v roce 2002 vstoupila na území bez platného víza, požádala v ČR o azyl, aniž by uvedla svou pravou totožnost a poté na území ČR pobývala neoprávněně, dále však argumentuje tím, že žalobkyně nedoložila doklad ve smyslu ust. § 87b zákona č.

326/1999 Sb., kterým by prokázala, že je rodinným příslušníkem občana EU. Takové odůvodnění je zmatečné, neboť žalovaná odkazuje na zcela irelevantní skutečnosti, když za podstatné lze brát pouze a jen takové skutečnosti, jež naznačují či prokazují, že žalobkyně účelově obchází zákon ve vztahu ke sdílení společné domácnosti s nezletilým občanem ČR a nikoli že před 10 lety a více porušila právní předpisy ČR.

Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením žalované, že správní orgán nemá povinnost zkoumat otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně a dotčených osob. Ačkoliv žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nakonec tuto otázku posuzovala, své závěry však řádně neodůvodnila, když obsahem rozhodnutí učinila pouze své domněnky bez jakékoli přezkoumatelné úvahy. Závěr, že nebude nepřiměřené, když žalobkyni nebude umožněn pobyt na území ČR, když její děti trvale zde trvale žijící jsou již dospělé, postrádá jakékoliv zdůvodnění a jakýkoliv další odkaz na zázemí žalobkyně ve Vietnamu a podobně.

Dle žalobkyně nelze přijmout ani závěr žalované, že žalobkyně neprokázala sdílení společné domácnosti s občanem EU, když uvedená skutečnost vyplývá z provedených důkazů, např. výsledků účastníků, čestných prohlášení svědků, místního šetření. Za dané situace je trvání žalované na doložení dokladu prokazujícího, že žalobkyně je rodinným příslušníkem občana EU, přepjatým formalismem.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě zopakovala argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 25. 10. 2012, č. j. OAM-1192-55/PP-2011, byla žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítnuta a podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., nebylo povolení k přechodnému pobytu na území České republiky vydáno. V odůvodnění rozhodnutí ministerstvo konstatovalo, že žadatelka v žádosti jako účel pobytu vyznačila "sloučení s občanem EU" a spolu s žádostí předložila originál cestovního dokladu, originál rodného listu nezletilé W. Z., nar. X., dle kterého je matkou paní W. H., nar. X., st. příslušnost Čínská lidová republika a otcem je pan F. F., nar. X., st. příslušnost Česká republika. Dále žadatelka ke své žádosti předložila originál osvědčení o českém státním občanství nezletilé W. Z.

Skutečnost, že se v případě žalobkyně jedná o obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu, je prokázáno, již nelegálním vstupem žadatelky na území České republiky bez platného víza, bez platného cestovního dokladu, ačkoliv k tomu nebyla žadatelka oprávněna. Dne 22. 9. 2002 v pobytovém středisku Vyšní Lhoty, kdy žadatelka projevila úmysl a požádala o udělení mezinárodní ochrany formou azylu, neprokázala svou pravou totožnost a oprávněnost k pobytu na území, uvedla naprosto smyšlenou identitu L. Q., nar. X., st. příslušnost Čínská lidová republika. Žalobkyně tím zneužila azylovou politiku České republiky, vědomě uváděla orgány České republiky v omyl a v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany formou azylu nechala příslušné orgány České republiky v tomto omylu rozhodovat. Dne 29. 8. 2005 byl žadatelce již na její pravou identitu W. Q., nar. X. vydán Zastupitelským úřadem Čínské lidové republiky v Praze cestovní doklad č. GI306913. Žalobkyně po ukončení řízení o mezinárodní ochraně formou azylu dále na území České republiky pobývala nelegálně, již pod jménem W. Q., nar. X., st. příslušnost Čínská lidová republika.

Dále ministerstvo zjistilo, že žalobkyně dne 27. 7. 2007 před Magistrátem města Kladna uzavřela manželství s českým státním občanem p. F. K., rozený W., nar. X. Ministerstvo po posouzení všech zjištěných skutečností jednoznačně dospělo k závěru, že žalobkyně v předchozích případech žádala o povolení k přechodnému pobytu za účelem „sloučení rodiny s manželem p. F. K.“ pouze s úmyslem obejít právní předpisy v oblasti povolování vstupu a pobytu cizinců a získat tak povolení k přechodnému a trvalému pobytu na území. Žádosti za účelem sloučení rodiny s p. F. K. žalobkyně podala celkem čtyřikrát. Žalobkyně teprve až dne 14. 6. 2012 do protokolu o výsledku uvedla, že s manželem p. F. K., rozený W., nikdy nežila a zejména, že od svatby o něm neví a neviděla ho. Z uvedeného je tudíž naprosto zcela a jednoznačně zřejmé, že žalobkyně žádala o povolení k pobytu zcela účelově, neboť její manželství nikdy nenaplňovalo definiční znaky manželství tak, jak je uvedeno v zákoně o rodině.

V případě nynější žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobkyně specifikovala, že se cítí být rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., neboť sdílí společnou domácnost s nezletilou občankou České republiky W. Z., nar. X. Ministerstvo v rámci řízení zjistilo, že žalobkyně nebydlí v jedné domácnosti, v jednom bytě s paní W. H. a jejími dětmi, zejména s nezletilou W. Z. Tuto informaci do protokolu o výsledku uvedla sama paní W. H., tj. matka nezletilé W. Z., která je dle výpisu z katastru nemovitostí jedinou majitelkou bytu na adrese P., bytu č. 301. Při pobytové kontrole na této adrese bylo zjištěno, že v bytě žije pan W. W., paní W. H. spolu s dítětem W. Z. a p. X. W., což uvedla osobně při pobytové kontrole paní W. H.

Dále ministerstvo uvedlo, že žádost o povolení k přechodnému pobytu podal dne 17. 3. 2011 taktéž p. W. W.; řízení o žádosti bylo zastaveno. Žadatel jako účel pobytu uvedl, že sdílí společnou domácnost se svou družkou p. W. H. a jejími dětmi W. Z. a W. S. Paní W. H., nar. X., st. příslušnost Čínská lidová republika pobývá na území České republiky od 12. 7. 2007 na základě povolení k trvalému pobytu, za účelem sdílení společné domácnosti s p. F. F., nar. X., st. příslušnost Česká republika. Paní W. H. je matkou dvou dcer, dvojčat W. S. a W. Z., nar. X. Obě děti ihned po narození neměly státní občanství České republiky, v rodném listě obou děvčat nebyl uveden žádný otec, proto matka dětí, paní W. H. dne 27. 10. 2009 požádala pro obě dcery o povolení k trvalému pobytu, jako pro státní občany Čínské lidové republiky. Nezletilá W. S. byla držitelkou cestovního dokladu Čínské lidové republiky č. G36196365 s platností do 15. 10. 2014. Nezletilá W. Z. byla rovněž držitelkou cestovního dokladu Čínské lidové republiky, jako státní občanka Čínské lidové republiky, č. G36196364, s platností do 15. 10. 2014. Žádostem o povolení k trvalému pobytu bylo vyhověno, oběma nezletilým W. Z. a S. bylo uděleno povolení k trvalému pobytu s platností od 23. 12. 2009 do 23. 12. 2014. Teprve až dne 22. 9. 2010, tedy rok po narození nezletilých dvojčat, bylo nezletilé W. Z., nar. X. a W. S., nar. X. vydáno osvědčení o českém státním občanství České republiky, a to na základě uznaného otcovství k nezletilým dětem panem F. F.

Z popsáných a zjištěných skutečností bylo ministerstvem vyhodnoceno, že žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu podanou dle ust. § 87b odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., za účelem „sdílení společné domácnosti s nezletilou W. Z.“ podala pouze účelově a to pouze se snahou zlegalizovat si svůj pobyt na území České republiky a získat tak povolení k pobytu na území.

Ministerstvo se zabývalo i otázkou přiměřenosti dopadu do soukromého nebo rodinného života žalobkyně, přičemž přihlíželo k článku 28 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES Evropského Parlamentu a Rady z 24. dubna 2004 o právu občanů Unie s jejich rodinných příslušníků volně se pohybovat na území členských států, vzalo v úvahu veškeré jemu známé skutečnosti a konstatovalo, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nebude nepřiměřeně zasazeno do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť

bylo prokázáno, zejména z předchozích řízení žalobkyně, že její manželství je pouze formálním svazkem, jehož zpretrhání není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně v daném řízení rovněž neprokázala, že by byla rodinným příslušníkem občana Evropské unie dle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., žalobkyně se sama svým opakovaným protiprávním jednáním připravila o možnost pobývat na území České republiky. Na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu dcera žalobkyně paní L. W., nar. X., st. příslušnost Čínská lidová republika, a dále na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer pobývá syn žalobkyně p. L. Y., nar. X., st. příslušnost Čínská lidová republika. Tyto rodinné vazby ovšem nikterak neodůvodňují nutnost pobytu žalobkyně jako rodinného příslušníka občana Evropské unie, na území České republiky, neboť obě děti žalobkyně jsou státními občany Čínské lidové republiky a jsou již dospělé, samostatné a vedou samostatný život.

Rozhodnutím žalované ze dne 19. 3. 2013, č. j. MV-134406-3/SO/sen-2012, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno výše uvedené rozhodnutí Ministerstva vnitra. V odůvodnění rozhodnutí Komise uvedla, že v posuzovaném případě je postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie uplatňováno z titulu sdílení společné domácnosti s nezletilou W. Z., občankou České republiky. Ze sepsaných protokolů vyplývá, že žalobkyně nebydlí ve společné domácnosti s paní W. H. a jejími dětmi. Správní orgán prvního stupně toto tvrzení opírá také o zjištění při pobytové kontrole ze dne 6. 4. 2012, 18. 4. 2012 a 20. 4. 2012 na adrese P. Při pobytové kontrole na této adrese bylo zjištěno, že v bytě žije pan W. W., paní W. H. spolu s dítětem W. Z. a paní X. W., což uvedla osobně při pobytové kontrole paní W. H.. Žalobkyně má na území Čínské lidové republiky vlastního otce a na území České republiky vlastní děti L. W., narozena X. a L. Y., narozen X., proto nelze její vztah k nezletilé W. Z. považovat za obdobný vztahu dcera - matka.

Dále komise citovala ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. Skutečnost, že se v případě žalobkyně jedná o obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu, je prokázáno již neoprávněným vstupem žalobkyně na území České republiky bez platného víza, bez platného cestovního dokladu, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna. Dne 22. 9. 2002 v pobytovém středisku Vyšní Lhoty, kdy žalobkyně projevila úmysl a požádala o udělení mezinárodní ochrany, neprokázala svou pravou totožnost a oprávněnost k pobytu na území, uvedla smyšlenou identitu L. Q., nar. X., státní příslušnost Čínská lidová republika. Žalobkyně tím zneužila azylovou politiku České republiky, vědomě uváděla orgány České republiky v omyl a v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany nechala příslušné orgány České republiky v tomto omylu rozhodovat. Dne 29. 8. 2005 byl žalobkyni již na její pravou identitu W. Q., nar. X. vydán Zastupitelským úřadem Čínské lidové republiky v Praze cestovní doklad č. GI306913. Žalobkyně po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany dále na území České republiky pobývala neoprávněně, již pod jménem W. Q., nar. X., státní příslušnost Čínská lidová republika.

Ze zjištěných skutečností je zcela a jednoznačně zřejmé, že žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem „sdílení společné domácnosti s nezletilou W. Z., nar. X., státní příslušnost Česká republika“ podala pouze účelově, a to pouze se snahou zlegalizovat si svůj pobyt na území České republiky a získat tak povolení k pobytu na území.

Dále Komise poukázala na skutečnost, že při aplikaci výše uvedeného ustanovení zákona č. 326/1999 Sb. správní orgán prvního stupně nemá za povinnost zkoumat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince. V daném případě však i přesto nad rámec zákona přiměřenost svého rozhodnutí z hlediska dopadů do rodinného a soukromého života zkoumal, přičemž přihlížel k článku 28 odst. 1 Směrnice 2004/38/ES Evropského Parlamentu a Rady z 24. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků volně se

pohybovat na území členských států, vzal v úvahu veškeré jemu známé skutečnosti a konstatuje, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně, neboť bylo prokázáno, zejména z předchozích řízení žalobkyně, že její manželství je pouze formálním svazkem, jehož zpretrhání není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně v daném řízení rovněž neprokázala, že by byla rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Žalobkyně se sama svým opakovaným protiprávním jednáním připravila o možnost pobývat na území České republiky. Na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu dcera žalobkyně paní L. W., narozena X., st. přísl. Čínská lidová republika, a dále na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu manažer pobývá syn žalobkyně pan L. Y., narozen X., st. přísl. Čínská lidová republika. Tyto rodinné vazby nikterak neodůvodňují nutnost pobytu žalobkyně jako rodinného příslušníka občana Evropské unie, na území České republiky, neboť obě děti žalobkyně jsou státními občany Čínské lidové republiky a jsou již dospělé a vedou samostatný život.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), *na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.*

Soud se předně zabýval otázkou, zda je možné považovat jednání žalobkyně za obcházení zákona s cílem získat pobytové oprávnění ve smyslu ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Situaci je třeba posuzovat v kontextu všech okolností zjištěných správními orgány a posuzovat její jednání od okamžiku vstupu na území ČR až po podání předmětné žádosti o přechodný pobyt, resp. po okamžik vydání napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015).

Soud se ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že počínání žalobkyně bylo po celou dobu pobytu na území České republiky vedeno snahou získat pobytové oprávnění. Žalobkyně nejprve vstoupila na území České republiky bez platného víza a cestovního dokladu, k čemuž nebyla oprávněna. Při žádosti o udělení mezinárodní ochrany formou azylu úmyslně uvedla smyšlenou identitu, tedy tímto svým podvodným jednáním vědomě uvedla orgány České republiky v omyl a nechala je v tomto omylu o žádosti rozhodovat. Po ukončení řízení neudělením azylu žalobkyně dále nelegálně pobývala na území České republiky již pod svoji skutečnou identitou. Žalobkyně následně dne 27. 7. 2007 uzavřela manželství s českým státním občanem p. K. F. Toto manželství bylo uzavřeno pouze s úmyslem obejít právní předpisy v oblasti povolování vstupu a pobytu cizinců a získat tak povolení k přechodnému pobytu na území. K tomuto závěru došly správní orgány rozhodující o předchozích žádostech žalobkyně, a to sice:

1. žádost ze dne 28. 6. 2007 o povolení k trvalému pobytu na území dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, za účelem sloučení rodiny s manželem; žádost byla dne 24. 09. 2007 dle § 87k odst 1 písm. b) zamítnuta.
2. žádost ze dne 8. 11. 2007 o povolení k trvalému pobytu na území dle § 87h odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny s manželem; žádost byla dne 20. 5. 2008 dle § 87k odst. 1 písm. b) a dle § 87k odst. 1 písm. c) zamítnuta. Odvolání žalobkyně bylo zamítnuto a rozhodnutí o zamítnutí žádosti bylo dne 20. 11. 2008 potvrzeno.
3. žádost ze dne 12. 2. 2009 o povolení k přechodnému pobytu na území dle § 87b odst 1 zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny s manželem; žádost byla dne 1. 6. 2009 dle § 87e odst 1 v návaznosti na § 87d odst 1 písm. a), dle § 87e odst 1 v návaznosti na § 87d odst 1 písm. b), a dle § 87e odst 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., a dle § 87e odst 1 písm. d) zamítnuta.
4. žádost ze dne 11. 8. 2009 o povolení k přechodnému pobytu na území dle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení rodiny s manželem, žádost byla dne 25. 6. 2012 dle ust. § 87e odst. 1 písm. c) zamítnuta.

Když bylo žalobkyni s ohledem na neúspěšné žádosti o povolení k pobytu na území zřejmé, že pobytové oprávnění za účelem sloučení rodiny s manželem K. F. nezíská, rozhodla se zvolit jiný důvod, který by jí získání pobytového oprávnění umožnil. Vedena tímto úmyslem, podala žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení rodiny s občanem EU. Tímto občanem má být dcera její neteře, nezletilá W. Z., st. příslušnice České republiky. Ve správním řízení však byla prokázána účelovost i této žádosti, a to zejména skutečností, že žalobkyně s nezletilou W. Z. nesdílí společnou domácnost.

Toto bylo prokázáno pobytovými kontrolami a výpovědí matky nezletilé W. H. Dne 26. 9. 2011 a dne 4. 10. 2011 nebyla žalobkyně na adrese P. zastižena; dne 5. 10. 2011 bylo sděleno, že se žalobkyně z této adresy odstěhovala. Dne 5. 10. 2011 na adrese P., nebyl nikdo zastižen, dne 6. 10. 2011 na této adrese zastižena W. H. s dcerou a X. W., které potvrdily, že zde žalobkyně bydlí, žalobkyně zastižena nebyla. Pobytovými kontrolami ze dne 6. 4. 2012, 18. 4. 2012 a 20. 4. 2012 na adrese P. bylo zjištěno, že v bytě žije W. W., W. H. spolu s dítětem W. Z. a paní X. W. Paní W. H., matka nezl. W. Z., dne 14. 6. 2012 vypověděla, že koupila byt, bydlí v něm asi od Vánoc minulého roku, má tři pokoje. V bytě s ní bydlí momentálně jedno dítě, druhé dítě W. S. je v Číně u babičky, v bytě dále bydlí X. W. a Wang W., nikdo jiný již v bytě nebydlí.

Sdílení společné domácnosti je jednou z podmínek dle ust. § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců pro přiznání postavení cizince jako rodinného příslušníka občana Evropské unie. Nelze si také nepovšimnout skutečnosti, že žádost o povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s nezl. W. Z. byla podána ještě v průběhu řízení o předchozí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území, a to nedlouho po udělení státního občanství ČR nezl. W. Z. (osvědčení o českém státním občanství České republiky bylo vydáno dne 22. 9. 2010, žádost o povolení k přechodnému pobytu byla podána dne 14. 1. 2011). Žalobkyně tak zcela účelově tvrdila existenci vztahu obdobného stavu rodinnému mezi ní a dcerou její neteře. Takovou situaci lze subsumovat pod ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť předmětné ustanovení míří na konání cizinců, kteří žádají o pobytové oprávnění na základě předstíraných či jinak zkreslených rodinných vztahů. V projednávané věci nelze správním orgánům vytýkat, že jednání žalobkyně posuzovaly již od vstupu žalobkyně na území České republiky, neboť teprve při posouzení vzájemných souvislostí si

mohly učinit ucelený přehled o jednání žalobkyně a jejích úmyslech. Soud tedy uzavírá, že správní orgány učinily na základě zjištěného stavu zcela logické úvahy, které mají oporu ve správním spise.

Pokud jde o zkoumání dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně, žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřesně uvedla, že při aplikaci ust. § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nemá správní orgán povinnost zkoumat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince. Je pravdou, že zákon o pobytu cizinců u zamítnutí žádosti o bytové oprávnění požadavek zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince explicitně nestanoví, vyjma jen u některých důvodů (pro případ zamítnutí žádosti o přechodný pobyt se tento požadavek vztahuje k důvodu dle ust. § 87e odst. 1 písm. a), přičemž tak stanoví odst. 2 téhož ustanovení), vždy je však třeba přiměřenost těchto následků s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny zkoumat.

Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, či ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34) při posuzování rozsahu narušení soukromého a rodinného života, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život cizince, ale i na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat na území ČR na základě samostatného bytového oprávnění. V daném případě je třeba zkoumat, zda odeprání bytového oprávnění žalobkyni je přiměřené dopadům do jejího soukromého a rodinného života, i do života jejích dětí.

Soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že odůvodnění přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně se skládá pouze z neodůvodněných domněnek bez přezkoumatelné úvahy. Správní orgán prvního stupně, jakož i žalovaná neshledaly nutnost pobytu na území ČR z důvodů rodinných vazeb na tomto území, neboť v řízení bylo prokázáno, že manželství žalobkyně je pouhým účelovým formálním svazkem, tvrzená rodinná vazba s dcerou neterě žalobkyně byla taktéž shledána pouze účelovou, a proto zpřetrháním těchto „vazeb“ nebude nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně. Správní orgány vzaly taktéž v úvahu dopad neudělení bytového oprávnění do života dětí žalobkyně, když skutečnost, že obě děti jsou již dospělé, samostatné, vedou samostatný život, neodůvodňuje nutnost pobytu žalobkyně na území České republiky. Pokud jde o zázemí žalobkyně v zemi jejího původu - Čínské lidové republice, žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně má na území Čínské lidové republiky vlastního otce, tudíž v zemi původu žalobkyně existují rodinné vazby, a za tohoto stavu nebude neudělením přechodného pobytu nepřiměřeně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobkyně.

S ohledem na výše uvedené neshledal soud žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. dubna 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová